

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobce: V. D.**, zast. Mgr. Josefem Smutným, advokátem se sídlem třída Míru 92, Pardubice, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 18. 12. 2012, č. j. CPR-12742-3/ČJ-2012-9CPR-T254 a ze dne 23. 11. 2012, č. j. CPR-12742-4/ČJ-2012-9CPR-T254, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, č. j. 44 A 2/2013 - 40,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, č. j. 44 A 2/2013 - 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedeným rozhodnutím žalované.

Rozhodnutím žalované ze dne 18. 12. 2012, č. j. CPR-12742-3/ČJ-2012-9CPR-T254, bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort Nymburk (dále též správní orgán prvního stupně), ze dne 1. 10. 2012, č. j. KRPS-329701/ČJ-2012-010025, o

uložení správního vyhoštění stěžovateli s platností na dobu 1 roku tak, že zákaz vstupu se týká území členských států Evropské unie. Dále ve výroku, jímž se stanovuje doba k vycestování z území České republiky (30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí), žalovaná vypustila odkaz na § 128 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Ve zbylé části žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2012, č. j. CPR-12742-4/ČJ-2012-9CPR-T254, žalovaná zamítla odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 10. 2012, č. j. KRPS-329701/ČJ-2012-010025, kterým byla stěžovateli uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částku ve výši 1 000 Kč a toto rozhodnutí potvrdila.

Mezi stranami nebylo po skutkové stránce sporu o tom, že stěžovatel byl družstvem HOSTSTAV, jehož byl členem, vyslán do společnosti SPEL, a. s., v Kolíně, kde dle vlastních tvrzení prováděl úklidové práce a převoz materiálu. V té době disponoval platným povolením k zaměstnání pro druh práce č. 9313 - Dělníci v oblasti výstavby budov, a to na základě rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích, v němž byla jako místo výkonu práce uvedena adresa sídla Družstva HOSTSTAV v Hošťálovicích, okr. Chrudim. Stěžovatel dle tvrzení správních orgánů nejméně 4 až 5 měsíců vykonával práci mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání (v jiném okrese).

Předmětem sporu byla právní kvalifikace tohoto výkonu práce, tj. otázka, zda lze na takovou práci nahlížet jako na práci bez povolení k zaměstnání, a jsou tak splněny podmínky pro vyhoštění ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel měl za to, že byl-li cizinec jako člen družstva, tímto družstvem k výkonu práce vyslán, nelze tuto okolnost přičítat k jeho tíži. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Ca 32/2008 - 34, podle něhož nesplnění oznamovací povinnosti zaměstnavatele podle tehdejšího § 93 zákona o pobytu cizinců na území ČR, lze přičítat toliko zaměstnavateli. Není žádný racionální důvod, aby tomu tak nebylo i po zrušení uvedeného ustanovení.

Současně stěžovatel namítal, že na něj jako člena družstva nelze aplikovat zákon o zaměstnanosti, neboť jeho vztah k družstvu nelze posuzovat optikou zákoníku práce. V opačném případě by docházelo k nepřipustnému zasahování do celkové podnikatelské činnosti právnických osob, v nichž se jako společníci či členové účastní cizinci. Správní orgány nejsou vůbec oprávněny činit jakékoliv závěry ohledně uplatňování zákona o zaměstnanosti, a měly proto řízení o vyhoštění přerušit a vyčkat na závěry Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj.

Stěžovatel měl také za to, že místo výkonu práce podle povolení k zaměstnání je pouze duplicitním označením sídla družstva, v němž je stěžovatel členem, a nikoliv určením místa, v němž jediném se může podílet na plnění úkolů družstva. Při opačném výkladu by stěžovatel mohl práci v oblasti výstavby vykonávat pouze v Hošťálovicích č. p. 47 a nikde jinde, přičemž v relevantní době zde žádná výstavba budov neprobíhala. Správním orgánům vytýkal, že neprovedly žádná zjištění ohledně právního režimu, ve kterém práci pro společnost SPEL, a.s., vykonával.

pokračování

Stěžovatel napadal i procesní postup ohledně samostatného rozhodování ve věci nákladů řízení.

Krajský soud nepřisvědčil stěžovateli v tom, že na projednávanou věc dopadá rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Ca 32/2008 - 34 (publikovaný pod č. 2433/2011 Sb. NSS). Tento rozsudek se zabýval vysíláním cizinců na služební cesty pracujících na základě povolení k zaměstnání za účinnosti § 93 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Při výkladu tohoto ustanovení městský soud dospěl k závěru, že zatímco při vyslání cizince k výkonu práce mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání na dobu delší než 30 dnů je již zapotřebí vydání nového povolení k zaměstnání úřadem práce příslušným podle nového místa výkonu práce cizince, k vyslání cizince na dobu kratší než 30 dnů postačí stávající povolení k zaměstnání. V tomto případě však povinnost písemně oznámit takové vyslání cizince k výkonu práce mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání úřadu práce příslušnému podle nového místa výkonu práce cizince stíhá zaměstnavatele, přičemž nesplnění této povinnosti nelze přičítat k tíži zaměstnaného cizince, ale jde výhradně o porušení zákona ze strany jeho zaměstnavatele.

Takto vyložené ustanovení § 93 zákona o zaměstnanosti bylo zrušeno s účinností od 1. 1. 2009 zákonem č. 382/2008 Sb. Důvodová zpráva k tomu pouze uvedla: „Dosavadní právní úprava nemá podstatný dopad na ochranu trhu práce v daném regionu“. Za těchto okolností je dle krajského soudu zapotřebí vycházet z toho, že vyslání cizince mimo místo výkonu práce je možné, a to pouze za podmínek stanovených pro pracovní cestu zákoníkem práce (§ 42). Zákoník práce přitom platí také pro pracovní vztahy mezi družstvem a jeho členy (srov. § 5 odst. 3 zákoníku práce, § 226 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Vyslání cizince na pracovní cestu musí být krátkodobé a nesmí znamenat fakticky trvalou změnu místa (popřípadě též druhu) výkonu práce. Při pracovní cestě také nelze změnit druh vykonávané práce – k tomu slouží jiné instituty v zákoníku práce (srov. § 41). Pokud by takové skutečnosti byly prokázány, pak by se skutečně jednalo o obcházení zákona a o práci konanou bez vydaného pracovního povolení.

V nyní projednávané věci byly dle krajského soudu právě takové skutečnosti ve správním řízení dostatečným způsobem zjištěny, byť s ohledem na nesprávně přísnější výklad z těchto skutečností správní orgány nevycházely a na zneužívající charakter takového jednání poukázaly pouze obiter dictum. Podstatné je, že stěžovatel byl s těmito zjištěními seznámen a mohl na ně ve správním či soudním řízení reagovat.

Stěžovatel pracoval mimo obvod příslušné pobočky Úřadu práce, jež mu vydala a prodloužila pracovní povolení, po dobu nejméně 5 až 6 měsíců a vykonával přitom odlišnou činnost než činnost, pro niž mu bylo vydáno pracovní povolení. Jak plyne z důkazů ve správním spise (pracovní výkazy, protokoly o výpovědi žalobce), stěžovatel pracoval mimo povolené místo práce v podstatě nepřetržitě nejméně od února 2012 až do kontroly v srpnu 2012. Stěžovatel sám uvedl („záznam o poskytnutí informace“ ze dne pobytové kontroly, jehož pravost stěžovatel potvrdil), že vykonával úklidové práce a závoz materiálu

pro výrobu. Teprve po udělení plné moci advokátovi stěžovatel dodatečně doplnil i činnosti stavebního opraváře, avšak vedle již zmíněných činností, které s druhem práce, k němuž žalobce získal povolení, nejsou podobné.

Z uvedeného tedy krajský soud dovodil, že pracovní činnost stěžovatele u společnosti SPEL, a. s., po obsahové stránce nebyla pracovní cestou, jež by jinak v omezeném rozsahu a při shodném druhu práce byla přípustná, nýbrž se jednalo o běžný a dlouhodobý výkon práce mimo region a mimo druh práce (odvětví), pro něž stěžovateli bylo po posouzení lokální situace na trhu práce vydáno či prodlouženo pracovní povolení. Délka této činnosti přitom dosáhla takového trvání a druh vykonávané činnosti (převažující navážení plastového materiálu pro výrobu a úklid – odvážení odpadu) je natolik odlišný od činnosti povolené, že stěžovatel nemohl přejít takové odchylky od pracovního povolení bez povšimnutí a lze tuto nelegální pracovní činnost přičítat za vinu vedle jeho zaměstnavatele i jemu samotnému.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá pro nesprávné posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], jakož i pro vady řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], neboť pro provedené hodnocení není dostatečná opora ve správním spisu.

Stěžovatel trvá na své žalobní argumentaci, dle které výkon práce cizincem v jiném místě než je uvedeno v povolení k zaměstnání, na kterou byl vyslán družstvem, pro něhož je toto povolení vystaveno a které ho na tuto práci vyslalo k plnění úkolů, které smluvně převzalo, nelze přičítat k tíži cizince a nelze dovozovat, že se tak jedná o zaměstnání bez povolení. Jakkoliv se rozsudek Městského soudu v Praze, na který stěžovatel odkazoval v žalobě, týkal jiné právní úpravy, lze jeho závěry analogicky použít i na nyní projednávanou věc.

Stěžovatel má za to, že výkon práce u společnosti SPEL, a. s., v Kolíně lze kvalifikovat jako opakovanou pracovní cestu, na kterou byl na základě v řízení doloženého cestovního příkazu stěžovatel vyslán, přičemž stěžovatel zde vykonával práce, které mu byly uloženy. Správním orgánům vytýká, že ohledně těchto skutečností neprováděly žádné dokazování, a proto je namíste rozhodnutí správních orgánů zrušit.

Správní řízení bylo zásadně poznamenáno nezákonným stanoviskem správních orgánů obou stupňů, dle kterého jsou po zrušení ustanovení § 93 zákona o zaměstnanosti, pracovní cesty cizinců bez náhrady zakázány. Z tohoto důvodu byl odmítnut jako důkaz cestovní příkaz, jakož i zpráva od Družstva HOSTSTAV. Teprve po této zprávě by totiž byly postaveny na jisto relevantní skutečnosti, tj. kdy, na jak dlouho, na jakou práci byl stěžovatel vyslán. Takové důkazy nemůže nahradit evidence přítomnosti, která je pořizována z důvodů bezpečnosti práce, ani výpověď stěžovatele, která byla neúplná a rozporná.

Závěr, dle kterého se jednalo o dlouhodobý výkon práce, je přinejmenším předčasný. Dobu 30 dnů nelze mechanicky přejímat ze zrušené právní úpravy, neboť dobu nezbytně nutnou by měl určovat především zaměstnavatel. Obdobně je předčasný závěr o jiném druhu vykonávané činnosti. Není totiž zřejmé, zda za výkon jiné práce lze považovat i ojedinělý výkon jiné činnosti (navážení odpadového materiálu namísto práce při výstavbě budovy), či

pokračování

zda musí takový výkon činnosti dosahovat určité intenzity. Není také zřejmé, jaké činnosti, které stěžovatel skutečně vykonával, lze hodnotit jako práce při výstavbě budov.

Krajský soud se vůbec nezabýval námitkou stěžovatele, dle které dochází restriktivním výkladem k nepřípustnému zasahování do činnosti právnických osob, čímž dochází k hospodářskému znevýhodňování těchto osob, neboť je jim bráněno využívat své kapacity.

Žádný právní předpis pracovní cesty cizincům nezakazuje a tento zákaz nemůže nahradit velmi extenzivní výklad, který ve svých stanoviscích podává Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Na základě všech těchto skutečností stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a aby zrušil též napadené rozhodnutí žalované a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

Žalovaná se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

Námítka stěžovatele, dle které nelze výkon práce cizincem v jiném místě, než je uvedeno v povolení k zaměstnání, na kterou byl vyslán družstvem, přičítat k tíži cizince a nelze dovozovat, že se tak jedná o zaměstnání bez povolení, není důvodná.

Výkon práce cizincem v obvodu územní působnosti jiného úřadu práce, než který povolení k zaměstnání vydal, se považuje za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání (srovnej také rozsudky ze dne 8. 6. 2007, č. j. 7 As 28/2006 - 51 a č. j. 7 As 46/2006 - 56, a rozsudek ze dne 25. 10. 2007, č. j. 6 As 54/2006 - 66; všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou též dostupná na www.nssoud.cz). Je nezbytné si uvědomit, že úřad práce při vydávání povolení k zaměstnání posuzuje pouze podmínky na lokálním trhu práce, který odpovídá územnímu obvodu jeho působnosti.

Při vydávání povolení k zaměstnání cizince se posuzuje konkrétní situace v určitém místě; místní poměry se hodnotí s ohledem na druh pracovních pozic a dále z časového hlediska. Tyto kategorie se posléze odrážejí i v obsahu samotného povolení zaměstnání cizince, které mj. obsahuje místo výkonu práce, druh práce a také dobu, na kterou se vydává [§ 92 odst. 3 písm. b), c) a e) zákona o zaměstnanosti]. Pokud by bylo možné získat povolení k zaměstnání u úřadu práce, v jehož obvodu je nízká nezaměstnanost a nedostatek pracovních sil, a s takto uděleným povolením by cizinec mohl bez další regulace pracovat též v oblastech vyznačujících se vysokou nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí,

nemohl by být tento cíl naplněn, což by mohlo vést až k destabilizaci trhu práce. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2011, č. j. 6 Ads 139/2011 - 82 (č. 2579/2012 Sb. NSS), přístup k zaměstnávání cizinců (s výjimkou vysoce kvalifikovaných zaměstnanců) je v rámci Evropské unie, vzhledem k vysoké míře nezaměstnanosti v jejích členských státech, poměrně restriktivní, Českou republiku nevyjímaje.

V této souvislosti je vhodné připomenout, že pro účely zaměstnávání cizinců je dle zákona o zaměstnanosti za zaměstnání považováno i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Smyslem tohoto ustanovení je zamezit obcházení zákona, tj. zamezit cizincům, aby prostřednictvím těchto forem činnosti vykonávali práce bez povolení k zaměstnání.

Poměrně restriktivní úprava zaměstnávání cizinců ovšem neznámá, že by cizinec, disponující platným povolením k zaměstnání, nemohl být svým zaměstnavatelem za žádných okolností vyslán na pracovní cestu. Na pracovní cestu přitom může být nepochybně vyslán i člen družstva, neboť vzhledem k ustanovení § 5 odst. 3 zákoníku práce ve spojení s ustanovením § 226 odst. 2 obchodního zákoníku není žádný racionální důvod, pro který by člen družstva nemohl být družstvem vyslán na pracovní cestu. Je-li podle stanov podmínkou členství též pracovní vztah člena k družstvu, mohou stanovy obsahovat úpravu tohoto vztahu. Tato úprava nesmí odporovat pracovněprávním předpisům, ledaže úprava je pro člena výhodnější. Není-li zvláštní úprava ve stanovách, platí pracovněprávní předpisy.

Vyslání na pracovní cestu však musí svým obsahem skutečně pracovní cestě odpovídat a nelze jím zastírat faktický výkon práce v jiném místě, než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání. Vysílání zaměstnance k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce proto nelze používat dlouhodobě a pravidelně a zneužívat jej tak k obcházení místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání. Je-li navíc od samého počátku zřejmé, že charakter práce, kterou má cizinec vykonávat, bude předpokládat častý pohyb cizince po více místech, nelze povolení pro více míst výkonu práce (§ 145 zákona o zaměstnanosti) obcházet prostřednictvím opakovaného vysílání cizince na pracovní cesty. Obdobně je za porušení podmínek pracovního povolení nutno považovat i zásadní změnu druhu vykonávané práce.

Dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti by nepochybně nemohly být hodnoceny jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, přičitatelné vedle zaměstnavatele i samotnému cizinci ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tedy jako zaměstnání bez povolení k zaměstnání.

V dané věci, vzhledem k obsahu kasační stížnosti a napadenému rozsudku, jde však především o to, zda krajský soud správně vyhodnotil žalobní námitky jako nedůvodné, když své rozhodovací důvody postavil na skutečnostech, ze kterých správní orgány v napadených rozhodnutích nevycházely.

Krajský soud své rozhodovací důvody postavil na tom, že v projednávané věci byly zjištěny skutečnosti, které nasvědčují tomu, že pracovní činnost stěžovatele u společnosti

pokračování

SPEL, a.s., nebyla po obsahové stránce pracovní cestou, jež by jinak v omezeném rozsahu a při shodném druhu práce byla přípustná, nýbrž se jednalo o běžný a dlouhodobý výkon práce mimo region a mimo druh práce (odvětví), pro něž stěžovateli bylo po posouzení lokální situace na trhu práce vydáno či prodlouženo pracovní povolení. Délka této činnosti přitom dosáhla takového trvání a druh vykonávané činnosti (převažující navážení plastového materiálu pro výrobu a úklid – odvážení odpadu) byl natolik odlišný od činnosti povolené, že stěžovatel nemohl přejít takové odchylky od pracovního povolení bez povšimnutí, a lze tuto nelegální pracovní činnost přičítat za vinu vedle jeho zaměstnavatele i jemu samotnému. Současně připustil, že s ohledem na nesprávně přísnější výklad z těchto skutečností správní orgány nevycházely a na zneužívající charakter takového jednání poukázaly pouze obiter dictum. Za stěžejní pak považoval zejména to, že stěžovatel byl s těmito zjištěními seznámen a mohl na ně ve správním či soudním řízení reagovat.

Ze soudního a správního spisu zdejší soud ověřil, že skutečnosti, které vzal krajský soud za rozhodné pro zamítnutí žaloby, nebyly předmětem správního řízení. Žalovaná se na otázku, zda pracovní výkon stěžovatele mohl či nemohl být po obsahové stránce pracovní cestou, nesoustředila. Ostatně v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že k předloženému cestovnímu příkazu nelze přihlížet, neboť cizinec nemůže být ani převeden na jinou práci, ani vyslán na pracovní cestu. Ze stejných důvodů byla odmítnuta jako důkaz zpráva družstva HOSTSTAV. Také žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že měla za to, že v souladu se stanoviskem ministerstva práce a sociálních věcí, které ke svému vyjádření připojila, je změna místa výkonu práce cizince nepřípustná, a to i formou pracovní cesty. Chce-li cizinec pracovat v jiném regionu, než pro který má povolení k zaměstnání, musí si požádat o povolení i pro tento region. Zrušením ustanovení § 93 zákona o zaměstnanosti došlo ke zhoršení pozice cizinců na pracovním trhu, nikoli k její liberalizaci. Jinými slovy žalovaná se posouzením výkonu práce stěžovatele z hlediska možného vyslání na pracovní cestu ve správním řízení nezabývala a nevedla v tomto směru ani žádné dokazování, resp. navrhované důkazy bez jakéhokoliv hodnocení odmítla.

Stěžovatel tedy nemohl být se skutkovými a právními otázkami, které vzal soud za určující pro své zamítavé rozhodnutí ani seznámen, ani proti nim nemohl účinně brojit. Jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat činnost správního orgánu, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Důkazní aktivita soudu tak bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní.

Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že správní řízení bylo zásadně poznamenáno nezákonným stanoviskem správních orgánů obou stupňů, dle kterého jsou po zrušení ustanovení § 93 zákona o zaměstnanosti, pracovní cesty cizinců bez náhrady zakázány. Výkon práce stěžovatele ve společnosti SPEL, a.s., z hlediska obsahového naplnění pojmu „pracovní cesta“, nebyl předmětem posuzování ze strany správních orgánů a není obsahem napadeného rozhodnutí a to ani obiter dictum. Posuzováno touto optikou je zřejmé, že krajský soud vykročil při svém přezkumu ze zákonem stanovených procesních mantinelů a dopustil se tak vady ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud závěrem uvedeným v tomto rozhodnutí vázán. V tomto řízení bude na krajském soudu, aby přezkoumal napadené správní rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (důvodů), jak byly účastníkem řízení uplatněny v žalobě.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí, jak je stanoveno v § 110 odst. 4 s. ř. s.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu